Írta: Orbók Attila
2015. április 02. csütörtök, 17:42 - Módosítás: 2015. április 11. szombat, 08:12

A tordaiak és a veszedelmes gőzparipa

Az 1860-as években mozgalom indult meg, hogy Erdélyben vasutakat építsenek. Tordán, a gazdavárosban nagy idegenkedéssel fogadták a forradalmi újítás tervét. Minden elképzelhető tervet felhoztak, minden ürügyet jónak találtak, hogy a *„veszedelmes masina”* ne kerüljön a város közelébe. A Kolozsvári Közlönyben a lap tudósítója nagy megütközéssel számolt be az egyik városi közgyűlésről, amelyen egy városatya tiltakozott, hogy a
„gőzparipákat”
Tordára hozzák,
„mert a város berkében még a tordai lovaknak is alig van elég fű.”
Egy másik városatya kijelentette, hogy a legnagyobb veszélyt nem a gőzparipák jelentik, - azokkal majd csak elbánnak valahogy- hanem maga a gőzvasút; ezt nem szabad a városba beengedni.

Ezek után az 1870-es években kiépített vasút tényleg elkerülte Tordát, csak sokkal később kapcsolták be a várost egy szárnyvonallal, amikor végre a bölcs tanács kissé hozzászokott a *„fé lelmetes”*
újításhoz.

A gondos levéltárnok

Amikor a torda-gyéresi szárnyvonalat építették, a mérnökök kijelölték a tíz kilométeres vasút vonalát a földeken. Késő ősz lett, mire a munkát befejezték, és a gondos mérések alapján az összes nyomjelző zsindelyeket letűzték a réteken, a szántóföldeken.

A földmunkák megkezdését tavaszra halasztották. Amikor azután tavasszal megérkeztek a mérnökök, megdöbbenve látták, hogy a nyomjelző zsindelyek, véges-végig a tíz kilométeres vonalon, mindenütt eltűntek; egy szál sem maradt a helyén.

Kétségbeesve rohant a vasútépítést vezető főmérnök a városházára, a városi bizottsághoz, hogy megtudja, mi történt.

- Uraim, - mondta izgatottan a főmérnök- eltűntek a nyomjelző zsindelyek. Pedig megkértem az urakat, hogy vigyázzanak reájuk, s meg is ígérték.

A város levéltárnok, aki bizottsági tag volt, derűsen fogadta a főmérnök izgalmát és megnyugtatta:

- Felesleges kérem minden nyugtalanság, főmérnök úr. Tudjuk mi a kötelességünket! Tessék csak átfáradni velem a levéltárba. El van ott szépen téve minden zsindelydarab, az utolsó szálig… Egyetlen egy sem veszett el!

Valóban ott voltak a levéltárban a nyomjelző zsindelyek a polcokon, szépen csomókba kötve.

A levéltáros nagyon csodálkozott, amikor az örömhírre a főmérnök éktelen haragra lobbant és káromkodni kezdett…

Forrás:

Orbók Attila: Erdély mosolya. Az erdélyi humor gyöngyszemeinek gyűjteménye. Pantheon Kiadás. Budapest, 1940. 174-176.